

Klinik Psikolog

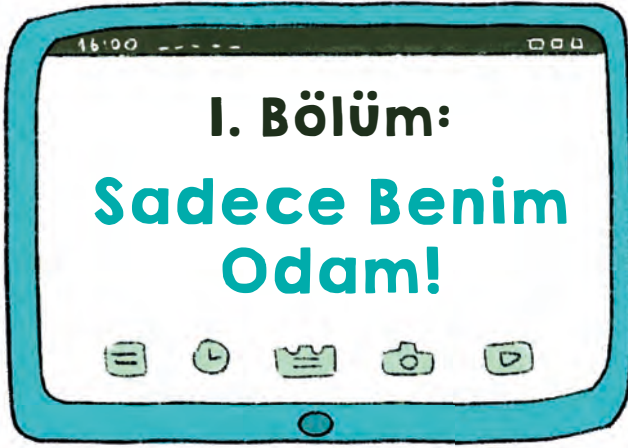
İrem Oturaklıoğlu Kaya

Çizer: Nur
Demirbağ

KARDEŞ KARSITLIĞI KULÜBÜ

Atlas, arabanın arka koltuğunda **KIPİR KIPİRDİ**. Yeşil gözleriyle pencereden dışarıyı seyrederken gördüğü her evi dikkatle inceliyor, "**Acaba bizimki de böyle mi olacak?**" diye düşünüyordu.

Yeni evini ne **kadar merak etse** de, aklı hep eski odasına gidiyordu.

Kardeşi Meva'yla aynı odayı **paylaşmak** ona çok zor geliyordu. Elbette Meva'yı seviyordu ama onunla aynı odayı paylaşmak bazen dayanılmaz bir hâl alıyordu. Daha dün gece, Meva'nın oyuncak kurbağasının vıraklayan sesi yüzünden

uykusundan sıçramıştı. Ondan önceki gün, en sevdiği çizgi romanının üzerine meyve suyu dökülmüştü.

Meva her gece oyuncaklarını yatağına taşıyor, sabah da **“ABİCİK KALK!”** diye başının ucunda bitiveriyordu. Atlas, bazen kendi sesini bile duymadığını, düşüncelerine yer kalmadığını hissediyordu. Ama hepsi geride kalmıştı. Artık kendine ait sessiz bir köşesi, tamamen onun olan bir odası olacaktı. Kapısını kapatabileceği,

kimsenin eşyalarını karıştıramayacağı, istediği posteri duvarına asabileceği bir oda... Sadece ona ait bir kale!

Bu ev, aynı zamanda bahçesinde dilediği gibi top oynayabileceği harika bir yer demekti.

“Umarım orada da benim gibi top oynamayı seven arkadaşlar bulurum.” diye geçirdi içinden. Anne ve babası izin verir vermez topunu kapıp bahçeye koşacağını hayal etti.

O sırada yan koltukta oturan Meva da çoktan kendi hayallerine dalmıştı. Bir anda sessizliği bozup coşkuyla bağırdı:

– YAŞASIN! DUVARLARI PESPEMBE ODAM! YAŞASIN BENİM ODAM!

Annesi gülümseyerek başını salladı.

– Bu evi seveceğinize eminim, dedi.

Atlas, kardeşinin bu coşkusuna daha ciddi bir sesle karşılık verdi:

- BENCE DE... AMA EN ÇOK BEN SEVECEĞİM! Artık Meva'yla aynı odayı paylaşmayacağım. Derslerime karışamayacak, oyunumu bozamayacak, "Ben de, ben de!" diye tutturamayacak.

Meva, abisinin bu ciddi hâline kıkırdadı. Kollarını kavuşturup dudaklarını büzdü:

- HIH! BENDEN KURTULUŞ YOK ABİCİK! AYRICA BENİM PEMBE ODAMA SEN ZATEN GELEMEZSİN Kİ!

Atlas tam "Hiç de bile!" diye bağıracaktı ki babasının sesi arabanın içini doldurdu:

– Çocuklar, işte geldik!

Annesi arabadan inerken gülümsedi ve onlara göz kırptı.

– Bakalım, yeni evimizde bizi bekle-

yen sürprizi beğenecek misiniz? Biliyorsunuz, burası biraz farklı...

Babası arabayı park eder etmez Atlas, çantasını kaptı. Heyecanla kapıya doğru koştu.

– İlk ben giriyorum!

Meva hemen arkasından seslendi:

– AYNI ANDA KOŞSAYDIK BEN GEÇERDİM SENİ BİR KERE!

Atlas kapıyı açıp içeri adım attı ama eşikte aniden donakaldı. İçeriden serin bir hava yüzüne çarptı.

GİRİŞ... BAMBAŞKAYDI. Tavana, minik yıldızlar gibi parıltılı ışıklar yanıp sönüyordu. Duvarlarda sıralanmış o garip, cam gibi ekranlar vardı. Hatta içlerinden biri, onlar içeri girer girmez hafifçe aydınlandı ve üzerinde "Hoş Geldiniz" yazısı belirdi. Kendini tıpkı bir uzay gemisinin içinde gibi hissediyordu.

Atlas, **"ANNEMLERİN BAHSETTİĞİ SÜRP- RİZ BU EKRANLAR MI ACABA?"** diye geçirdi içinden. Bu ev de neyin nesiydi böyle?

Ama o an antredeki ışıkların ya da ekranların hiçbir önemi yoktu. Tek istediği, bir an önce odasına kavuşmaktı.

- BENİM ODAM NEREDE, DİYE BAĞIRDI HEYECANLA.

Koridorun sonundaki kapıyı gördü. Tıpkı kendi gözleri gibi yemyeşil boyanmıştı. Hızla kapıyı açtı, içeri daldı ve çantasını yere fırlattı.

Odanın tam ortasında durup nefesini tuttu. Kendi yatağı, kendi masası, kendi köşesi... Kapıyı yavaşça kapattı. **Dışarıdan gelen gürültüler, Meva'nın sesi...** Hepsi bir anda kesildi. Geriye sadece tatlı, harika bir sessizlik kaldı. Kendi odasının sessizliği.

- İşte bu, diye mırıldandı. Sadece benim odam.

Atlas'ın yüzündeki gülümseme, odanın ışıklarından bile parlaktı. Belki de bu ev, sadece yeni bir ev değil, her şey için yeni bir başlangıçtı.

Atlas, yeni evindeki ilk sabaha gözlerini açtı. Meva'sız bir odada uyanmak ona bambaşka bir huzur vermişti. Bu, sadece 'sessizlik' değildi; bu, 'kendi sessizliğiydi'. Başucunda **"ABİCİK, HADİ UYAN!"** diye bıcı bıcı öten bir ses yoktu. Odanın içinde sadece dışarıdan gelen kuş sesleri ve kendi nefesinin sesi vardı. Odanın sakinliği öyle güzeldi ki sanki kendi kalbinin atışını bile duyabiliyordu.

HAFİFÇE GERİNDİ, terliklerini ayağına geçirdi ve cama yöneldi. Tam yemyeşil bahçeye bakacaktı ki dün fark ettiği o tuhaf ekran birden

parladı. Ardından beklenmedik, mekanik, pürüzsüz bir ses duyuldu:

**- Günaydın!
Camı mı açmak
istediniz?**

Atlas bir anda yerinden sıçradı. Korkudan nefesi kesildi. Hızla arkasına döndü. Bir sağa, bir sola baktı ama oda bomboştu. Tüyleri diken diken olmuştu. Gözleri duvardaki o tuhaf ekrana takıldı. Kaşlarını çatı.

- Ne? Neydi şimdi bu, diye mırıldandı.

Ses bir daha çıkmadı. Atlas, “Kesin daha tam uyanamadığım için hayal gördüm.” diye söylendi kendi kendine. “Ya da dün çok yorulдум...”

Kapıya doğru yürüdü, tam kolu çevirecekken aynı ses bu kez daha net duyuldu. Üstelik ses, doğrudan o parlayan ekrandan geliyordu:

- Sanırım kapıyı açmak istediniz.

Atlas'ın gözleri kocaman oldu. Bu kez bakışları doğrudan duvardaki ekrana kilitlendi. Ekranda mavi bir ışık dalgalanıyordu, sanki nefes alıyor-muş gibiydi.

- Kimsin sen, diye sordu sesi titreyerek.

Ekranda ışıklar hareketlendi:

- Ben SES. Sizin akıllı ev sisteminizim. Size yardım etmek için buradayım.

Atlas bir an yerinde donup kaldı. Bu, dün ant-rede gördüğü **"UZAY GEMİSİ"** nin bir parçasıydı demek! Bu şey gerçekten de konuşuyordu! Kapının kolunu korku ve şaşkınlıkla çevirdi ve koridora fırladı:

- ANNEEE! BABAAA! ODAM-DAKİ EKRAN... ODAMDAKİ EKRAN BENİMLE KONUŞTU!

Atlas'ın çılgılığı koridorda yankılandı. Anne ve babası endişeyle odalarından fırladı. Babası sordu:

- Ne oldu oğlum, kâbus mu gördün?

Atlas nefes nefese, açık kapıdan odasını işaret etti.

– **HAYIR! ODAMDA... ODAMDAKİ EKRAN KONUŞTU! BANA “BEN SES’İM!”** dedi!

Babası bir an duraksadı, sonra annesine bakıp gülümsedi. Annesi elini Atlas’ın omzuna koydu.

– Ah, demek sonunda tanıştınız.

– Nasıl yani, diye sordu Atlas şaşkınlıkla. Siz, evin konuşabildiğini biliyor muydunuz?

Babası güldü.

– Oğlum, dün eve girince size o **“uzay gemisi”** gibi olan teknolojiyi anlatmaya çalıştık. Ama ikiniz de odalarınıza koşmak için o kadar heyecanlıydınız ki...

– Burası **“akıllı ev”** denilen yerlerden oğlum, diye ekledi annesi. Evin önceki sahipleri böyle bir sistem kurmuş. SES de bu evin teknolojik yardımcısı. Sana önceden söylemedik çünkü buna şaşırp sevineceğini düşündük, böyle korkacağını tahmin edemedik.

Tam o sırada Meva, saçları dağınık, gözlerini ovuşturarak koridora çıktı.

– Abicik, sabah sabah ne gürültü yaptın ya, diye homurdandı.

Atlas hâlâ olayın etkisindeydi.

– BEN GÜRÜLTÜ YAPMIYORUM MEVA! ODAMDAKİ DUVAR KONUŞUYOR!

Meva bir anda uykusunu unuttu. Gözleri parladı.

– Ne? Konuşan duvar mı? Çizgi filmlerdeki gibi mi?

Meva, Atlas'ın **“DUR!”** demesine fırsat kalmadan odanın içine daldı. Korkmak yerine, sanki en sevdiği oyuncacı görmüş gibi mavi ışığın yanıp söndüğü ekrana doğru yürüdü. Tam o anda odadan o mekanik ses yükseldi:

– HOŞ GELDİN MEVA!

Meva olduğu yerde donakaldı. Gözlerini kırptırdı. Önce abisine, sonra ekrana baktı. Çekingen ama bir o kadar da meraklı bir sesle sordu:

– Sen... Sen kimsin?

Ekranın ışıkları dalgalandı.

– Ben SES, Meva. Tanıştığımıza memnun oldum.

Meva'nın yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı. Sevinçle ellerini çırpıttı, olduğu yerde zıplamaya başladı.

– ABİCİK! Bu harika! Evimizde konuşan bir tablet var! Ona şarkı söyletebilir miyiz? Bize masal anlatır mı?

Atlas, kardeşinin bu korkusuz merakına şaşır-
mıştı. Onun korkup çekindiği şeye, Meva “oyun-
cak” muamelesi yapıyordu.

Yeni ev, yeni mahalle ve yeni bir okul demekti. Atlas eski okulundaki arkadaşlarını sevse de **İÇİ KIPIR KIPIRDI**. Kendi odasına kavuşma hedefi tamamı, şimdi sıra yeni arkadaşlar edinmeye gelmişti. Bu, onun için bambaşka bir maceranın başlangıcıydı.

Atlas, o sabah yeni okuluna gitti. **Midesinde tuhaf bir kasılma hissiyle, koridorlarda yeni sınıfı olan 3-C'yi buldu.** Kapısı aralıktı. Ders henüz başlamadığı için içeriden bir sürü konuşma sesi geliyordu.

Atlas, eski sınıfını hatırladı. Orada herkesin yeri belliydi. **YA BURADA?** Acaba nasıl bir düzen vardı? Acaba nerede oturacaktı? Derin bir nefes alıp kapıyı itti.

Herkes kendi arasında konuşuyordu. Atlas kapıda görününce, sanki birisi görünmez bir düğmeye basmış gibi tüm sesler bir anda kesildi. **BÜTÜN GÖZLER, KAPIDA DURAN BU YABANCIYA ÇEVİRİLMİŞTİ.**

Sınıfta fısıldaşmalar başladı. Ön sıradaki mavi gözlüklü bir çocuk, yanındakine eğilip bir şey söyledi. Cam kenarındaki pembe tokalı bir kız da Atlas'ı süzüyordu. Atlas fısıltıları duyuyor-

